

UPRavno sodišče
REPUBLIKE SLOVENIJE

REPUBLIKA SLOVENIJA		
INFORMACIJSKI POOBLAŠČENEC		
Prejeto:	20-12-2012	Sig. znak: SM
V vednost:	Vredn.:	Priloge:
Šifra zadeve: 040-80/2009/18		

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

IN

SKLEP

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodniki Agata Zavašnik kot predsednica ter mag. Darinka Dekleva Marguč in mag. Damjan Gantar kot člana,

ob sodelovanju pravosodne svetnice Tine Tratnik kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke: VRHOVNO DRŽAVNO TOŽILSTVO REPUBLIKE SLOVENIJE, Trg OF 13, Ljubljana, zoper toženo stranko: REPUBLIKA SLOVENIJA, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Ljubljana,

zaradi dostopa do informacij javnega značaja,

o tožbi zoper odločbo tožene stranke št. 090-80/2009/18 z dne 19. 9. 2011,

na seji 12. decembra 2012

ODLOČILO:

- I. Tožbi se ugodi in se odločba Informacijskega pooblaščenca št. 090-80/2009/18 z dne 19. 9. 2011 odpravi ter se zadeva vrne Informacijskemu pooblaščenču v ponoven postopek.
- II. Zahteva za izdajo začasne odredbe se zavrže.

OBRAZLOŽITEV

1. Tožena stranka je ob sklicevanju na 3. odstavek 255. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (ZUP) v povezavi z 2. členom Zakona o informacijskem pooblaščenju (ZInfP) ter 3. in 4. odstavkom 27. člena Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (ZDIJZ) o pritožbi prosilca _____, z dne 4. 11. 2008 zoper molk organa (sedaj tožeče stranke) izdala izpodbijani upravni akt, tako da je z izrekom izpodbijane odločbe pod točko 1 v 1. odstavku odločila, da je organ v danem roku dolžan prosilcu posredovati fotokopije poštne ovojnice s poštnimi žigi z dne 22. 8. 2008, 4. 9. 2008, 9. 9. 2008 in 17. 9. 2008 ter v 2. odstavku, da je organ dolžan prosilcu posredovati dodatno še fotokopije zahtev imenovanega prosilca z navedbo šifre in datuma vložitve, ki jih našteva v nadaljevanju pod zaporednimi številkami od 1 do 22, pri čemer za vsako izmed njih posebej navaja, da mora organ prekriti njegovo ime in priimek ter elektronski naslov; z izrekom pod točko 2 je odločila, da se v preostalem delu zavrne zahteva prosilca glede naborov osebnih podatkov, ki naj se jih prekrije; z izrekom pod točko 3 je še odločila, da v tem postopku niso nastali posebni stroški. Hkrati je v nadaljevanju izreka, poimenovanim sklep, zavrgla pritožbo prosilca zaradi molka organa v delu, ki se nanaša na dokumente, naštete v nadaljevanju v alinejah od 1 do 14 ter hkrati z izrekom pod točko 2 odločila, da v tem postopku niso nastali posebni stroški.
2. V obrazložitvi tožena stranka navaja, da je prosilec dne 4. 10. 2008 pri organu vložil zahtevo za pridobitev navedenih informacij javnega značaja, nato pa je 4. 11. 2008 pri toženi stranki vložil pritožbo zaradi molka organa, o kateri je tožena stranka odločila z odločbo št. 0900-80/2009/6 z dne 20. 5. 2009, ki jo je po tožbi tožeče stranke sodišče odpravilo s sodbo I U 1043/2009 z dne 26. 1. 2011 in zadevo vrnilo toženi stranki v ponoven postopek, v katerem tožena stranka ugotavlja, da je zahteva prosilca delno utemeljena in hkrati ugotavlja, da je pritožba zaradi molka v delu nedovoljena. V nadaljevanju obrazložitve podaja pod točko A obrazložitev k odločbi in pod točko B obrazložitev k sklepu.
3. Tožena stranka v obrazložitvi k odločbi (pod točko A) med drugim ugotavlja, da je imenovani prosilec svojo zahtevo za dostop do informacij javnega značaja v obliki elektronskega sporočila z dne 4. 10. 2008 naslovil na organ (sedaj tožečo stranko) in ga naslovil kot „Popravki zaprosil glede oblike in obdobja posredovanja informacij javnega značaja, ki so bila poslana na Okrožno državno tožilstvo v Mb“ iz katerega izhaja, da je prosilec organu dejansko posredoval popravke zaprosil, hkrati pa je v besedilu navedel, naj mu organ posreduje tudi v izreku odločbe navedene dokumente, kar je organ očitno spregledal ob proučevanju popravkov zaprosil, ki jih je bilo 22. Tožena stranka ugotavlja, da je bil zahtevkljub nekaterim pomanjkljivostim zrel oziroma primeren za odločanje, zato je o njih

odločila tožena stranka, kot izhaja iz izreka te odločbe, saj ob dejstvu, da je zahtevane dokumente prejela od organa, sedaj tožeče stranke, ne more dvomiti, da organ z zahtevanimi dokumenti razpolaga in da se nahajajo v materializirani obliki, ZDIJZ pa ne predvideva nobenih omejitev pri dostopu do „lastnih“ dokumentov. Kot neproblematično ocenjuje dejstvo, da je prosilec sam od organa v postopku želel pridobiti dokumente, ki jih je sam poslal na Okrožno državno tožilstvo v Maribor, saj je katerikoli prosilec po določbah ZDIJZ upravičen zahtevati katerokoli informacijo javnega značaja, ne glede na to, kdo je njen originator, če so izpolnjeni pogoji za obstoj informacije javnega značaja, kar v konkretnem primeru so, pomembno je le, da je organ informacijo pridobil v okviru svojih pristojnosti. Tudi dokumenti, ki jih je organu posredoval prosilec, spadajo med dokumentarno gradivo v smislu Uredbe o upravnem poslovanju (Uradni list RS, št. 20/2005 in nadaljnji, v nadaljevanju: Uredba). Tožena stranka izpostavlja, da je organ, sedaj tožeča stranka, zavezan z določilom 107. člena Uredbe, ki določa, kdaj morajo biti vloge v elektronski obliki varno elektronsko podpisane in podpis overjen s kvalificiranim potrdilom, medtem ko v vseh drugih primerih vlog v elektronski obliki ni potrebno varno elektronsko podpisati. Tožena stranka zavrača opozorilo organa, da zanj Uredba o upravnem poslovanju ne velja ter se pri tem sklicuje na določila Zakona o državnem tožilstvu (Uradni list RS, št. 58/11 z dne 22. 7. 2011, v nadaljevanju: ZDT-1). Prosilec je nedvomno zahteval dokumente organa v zvezi z njegovim delovnim področjem za potrebe izvedbe postopka dostopa do informacij javnega značaja, za katere je za vsa okrožna državna tožilstva v Republiki Sloveniji pristojna uradna oseba za dostop do informacij javnega značaja, ki je zaposlena pri tožeči stranki, Vrhovnemu državnemu tožilstvu RS, kar potrjujejo tudi odločbe, izdane na podlagi zahtev, ki jih je prosilec naslovil na Okrožno državno tožilstvo v Mariboru, ki jih je to nato odstopilo tožeči stranki, ki je o njih tudi odločala z odločbami izdanimi po določilih ZDIJZ.

4. Nadalje navaja, da se v konkretnem primeru o zahtevi prosilca ni odločalo na podlagi ZVOP-1 ali ZUP, kar bi vodilo v drugačen rezultat, pač pa se je odločalo po določbah ZDIJZ. Zato je po določilih 3. točke 1. odstavka 6. člena ZDIJZ obvezno prekrivanje osebnih podatkov, kot je ime in priimek ter naslov posameznika in njegov elektronski naslov, oziroma celo navedeni osebni podatki samega prosilca, ker četudi prosilec z navedenimi osebnimi podatki že razpolaga, to še ne pomeni, da jih v zahtevanih dokumentih ni potrebno prekriti. Vendar pa je tožena stranka zahtevo prosilca zavrnila v delu, ki se nanaša na varovane osebne podatke, do katerih prosilec ni upravičen, ker ne obstaja pravna podlaga v smislu 9. člena ZVOP-1.
5. V obrazložitvi sklepa (pod točko B) tožena stranka ugotavlja, da je organ, sedaj tožeča stranka, z odločbo št. Tu 10/08, IC 208/08 z dne 21. 11. 2008 odločil o zahtevah prosilca, ki so bile vložene v obdobju od 6. 8. 2008 do 15. 9. 2008, v tem

pritožbenem postopku pa se odloča o zahtevi prosilca z dne 4. 10. 2008, saj organ po tem datumu ni izdal odločbe ali drugega upravnega akta, v katerem bi se skliceval izrecno na zahtevo prosilca z dne 4. 10. 2008. Vendar pa je organ z odločbo št. Tu 10/08, IC 208/2008 izdal šele 21. 11. 2008, to je po vložitvi zahteve prosilca z dne 4. 10. 2008, citirana odločba organa pa se v ugodilnem in zavrnilnem delu vsebinsko deloma pokriva s predmetom zahteve prosilca z dne 4. 10. 2008. Tako je očitno, da je organ že odločil o predmetu prosilčeve zahteve z dne 4. 10. 2008 in pritožbe z dne 4. 11. 2008, ki jih našteva v nadaljevanju v alinejah od 1 do 14. Dalje še navaja, da je prosilec dne 1. 12. 2008 zoper navedeno odločbo organa št. Tu 10/08, IC 208/2008 (z dne 21. 11. 2008) vložil tudi pritožbo, katere usoda iz razpoložljivega dokumentarnega gradiva ni razvidna. Tožena stranka kot bistveno izpostavlja, da v tem delu prevzem zadeve v odločanje na drugi stopnji ni dopusten, saj je organ o predhodno naštetih zahtevkih odločil s citirano odločbo št. Tu 10/08, IC 208/2008 z dne 21. 11. 2008, pri tem pa ni pomembno, ali je odločba organa že pravnomočna, pač pa je ključno vprašanje, ali je podan molk ali ne. Ker glede predhodno naštetih dokumentov molk ni podan, je po presoji tožene stranke pritožba prosilca v tem delu nedovoljena v smislu 1. odstavka 245. člena ZUP, saj je pritožba zaradi molka dovoljena le, če je molk organa dejansko podan. Zato tožena stranka v navedenem delu zadeve oziroma zahteve tudi ne more prevzeti v odločanje na drugi stopnji.

6. V tožbi tožeča stranka uveljavlja tožbene ugovore nepravilne uporabe materialnega prava in bistvenih kršitev pravil postopka, kar je vplivalo na pravilnost in zakonitost odločitve. Izpostavlja, da je bil izpodbijani akt izdan v postopku ponovnega odločanja po sodbi I U 1034/2009 z dne 26. 1. 2011, vendar je tožena stranka tudi tokrat tožeči stranki z izpodbijano odločbo naložila, da mora imenovanemu prosilcu posredovati fotokopije poštnih kuvert in njegovih lastnih zahtev za dostop do informacij javnega značaja, na katerih pa mora prekriti njegove lastne osebne podatke. Tožeča stranka vlaga tožbo, ker ocenjuje, da imenovani prosilec zlorablja pravico do informacij javnega značaja, pa tudi zato, ker je bila obravnavana zahteva vložena po elektronski pošti brez varnega elektronskega podpisa in torej ne gre za pisno vlogo, ki po določilih ZDIJZ uživa pravno varstvo, nenazadnje pa tudi zato, ker prikrivanje lastnih osebnih podatkov pred vložnikom zahteve za dostop do informacij javnega značaja nalaga nesorazmerne zahteve in po nepotrebnem obremenjuje tožečo stranko. Te razloge je uveljavljala že v tožbi zoper prvo odločitev tožene stranke v tej zadevi, a jih tožena stranka tudi v sedaj izpodbijani odločbi ni upoštevala, zato jih tožeča stranka ponovno uveljavlja. V nadaljevanju pojasnjuje, da je imenovani prosilec navedene zahteve začel vlagati takoj po tem, ko mu je Okrožno državno tožilstvo v Mariboru izredno odpovedalo pogodbo o zaposlitvi. Imenovani prosilec je z vlaganjem okoli sto zahtevkov za dostop do informacij javnega značaja, ki jih je začel vlagati neposredno po odpovedi pogodbe o zaposlitvi, zlorabil pravico

dostopa do informacij javnega značaja, saj iz njegovih zahtev ne izhaja, da poskuša uresničiti namen iz 2. člena ZDIJZ, saj s tem, da imenovani zahteva podatke, ki jih je sam poslal, zagotovo ne uveljavlja pravice seznaniti se z delom organa. Pri tem se tožeča stranka sklicuje na odločbo Ustavnega sodišča RS U-I-413/98 z dne 25. 5. 2000 (10. odstavek), zlasti na stališče, da „pravni red ne dopušča uveljavljanja ali izvrševanja neke pravice v nasprotju z namenom, zaradi katerega je v pravni red postavljena. V takih primerih gre namreč za zlorabo pravice, ki ne more uživati pravnega varstva“. Ustava v 2. odstavku 39. člena določa, da ima vsakdo pravico dobiti informacijo javnega značaja, za katero ima v zakonu utemeljen pravni interes, razen v primerih, ki jih določa zakon. ZDIJZ v 3. odstavku 17. člena določa, da prosilcu ni treba pravno utemeljiti zahteve, ali izrecno označiti, da gre za zahtevo za dostop do informacije javnega značaja. Ne glede na to, da prosilec ni dolžan pravno utemeljevati svoje zahteve, slednjo omejuje 2. člen ZDIJZ, ki določa, da je namen pridobitve informacije javnega značaja zagotoviti javnost in odprtost delovanja organov. Tožena stranka pa je z izpodbijano odločbo naložila tožeči stranki, da mora imenovanemu prosilcu posredovati med drugim fotokopije 22 dokumentov, ki jih je sam imenovani posredoval po elektronski pošti organu kot informacije javnega značaja. Namen zakonodajalca, zaradi katerega je vzpostavljena dolžnost posredovanja dokumentov s strani zavezancev je seznanjanje javnosti z delom organa v smislu 1. odstavka 1. člena ZInfP. Tudi Upravno sodišče je pritrdilo tožeči stranki v sodbi I U 1034/2009 z dne 26. 1. 2011, da pošiljanje kopij lastnih zahtev vložniku zahteve in izvrševanje namena ZDIJZ na strani 6 citirane sodbe, ki jo tožnik v nadaljevanju posebej izpostavlja.

7. Po mnenju tožnika je tožena stranka napačno uporabila ZDIJZ, ker je sploh odločala o zahtevi imenovanega prosilca za pravno varstvo, saj je zahtevo, za katero je zahteval pravno varstvo, namreč tožeči stranki posredoval le kot priponko po elektronski pošti. ZDIJZ pa loči med pisno zahtevo in neformalno zahtevo ter določa, da ima pravno varstvo samo prosilec, ki vloži pisno zahtevo in da se za vprašanja postopka s pisno zahtevo, ki niso urejena z ZDIJZ uporabljajo določbe ZUP. Na podlagi 4. odstavka 14. člena ZDIJZ neformalna zahteva ne šteje za vlogo v upravnem postopku po ZUP, po katerem se za pisno vlogo šteje napisana ali natisnjena vloga, ki je lastnoročno podpisana ali vloga, ki je v elektronski obliki in je podpisana z varnim elektronskim podpisom s kvalificiranim potrdilom. Ker je imenovani prosilec poslal svojo vlogo tožeči stranki po navadni elektronski pošti, je torej ne bi smela šteti za pisno vlogo in bi morala tožena stranka pritožbo 1 iz tega razloga zavreči. Tudi kolikor se tožena stranka sklicuje na Uredbo o upravnem poslovanju (v nadaljevanju: Uredba), pa ta Uredba ne velja za tožečo stranko in se zato skladno z ZUP in ZDIJZ za pisno zahtevo za dostop do informacij javnega značaja šteje le vloga, poslana po elektronski pošti, ki je podpisana z varnim elektronskim podpisom s

kvalificiranim potrdilom. Čeprav tožena stranka v izpodbijani odločbi na strani 5 pojasnjuje, zakaj meni, da Uredba velja tudi za tožečo stranko, pa se pri tem pomotoma sklicuje na 151. člen Zakona o državnem tožilstvu (ZDT-1, Uradni list RS, št. 58/2011), ki pa se bo šele naknadno začel uporabljati dne 6. 11. 2011. Ne glede na napačno uporabo citiranega zakona (ZDT-1) se tožeča stranka s takšno utemeljitvijo tožene stranke ne strinja in izpostavlja, da po veljavnem Zakonu o državnem tožilstvu ni mogoče šteti, da je državno tožilstvo zavezano k uporabi Uredbe o upravnem poslovanju. Poudarja, da je elektronska pošta in pripeta zahteva za dostop do informacij javnega značaja bila brez varnega elektronskega podpisa s kvalificiranim potrdilom, zato tudi pisanja, pripetega elektronski pošti, ni mogoče šteti za vlogo po ZUP in tudi ne za pisno vlogo po ZDIJZ. Torej pisna vloga sploh ni bila vložena, saj je pri tožeči stranki informacije zahteval z neformalno vlogo in tako nima zagotovljenega pravnega varstva.

8. Tožeča stranka posebej poudarja, da vlaga tožbo zoper izpodbijano odločbo izrecno tudi zaradi odredbe tožene stranke, da mora tožeča stranka na kopijah lastnih zahtev, ki mu jih mora poslati, prikriti njegovo ime in elektronski naslov, takšne interpretacija Zakona o varstvu osebnih podatkov (ZVOP-1) pa pomeni izkrivljanje namena predpisa, saj je ZVOP-1 namenjen varovanju osebnih podatkov pred nepooblaščenimi obdelavo in hkrati zagotavlja vsakomur, da se seznanijo s tem, kdo obdeluje njegove osebne podatke in kateri njegovi osebni podatki se v zbirki vodijo. Uporaba ZVOP-1 tako, kot zahteva tožena stranka, da se prikrijejo lastni osebni podatki, pripelje do absurdne situacije, saj iz določil ZVOP-1 izhaja, da se osebni podatki lahko nezakonito razkrijejo le nepooblaščenim osebam, torej osebam, ki nimajo pravne podlage, da bi se s temi podatki seznanila, vsak posameznik pa se ima pravico seznaniti s svojimi osebnimi podatki, s katerimi razpolaga posamezen upravljavec. ZVOP-1 namreč ne predvideva varovanja osebnih podatkov pred osebo, na katero se osebni podatki nanašajo in tako ne daje podlage za skrivanje osebnih podatkov pred osebo, na katero se nanašajo. Četudi je tožena stranka v izpodbijani odločbi navedla, da se v konkretnem primeru o osebnih podatkih ne odloča na podlagi ZVOP, ampak ZDIJZ, in da je zato zaradi učinka *erga omnes* potrebno osebne podatke prikriti, pa tožeča stranka izpostavlja, da je tudi v primeru, ko se o osebnih podatkih odloča na podlagi ZDIJZ nujna uporaba ZVOP-1, saj ZDIJZ kot izjemo od prosto dostopnih informacij določa le tiste osebne podatke, katerih razkritje bi pomenilo kršitev varstva osebnih podatkov v skladu z zakonom, ki ureja varstvo osebnih podatkov – torej ZVOP-1. Ob odločanju o obstoju izjeme je torej treba upoštevati celovito ureditev osebnih podatkov v ZVOP-1. Ta pa, kot rečeno, ne zagotavlja varstva podatkov pred osebo, na katero se podatki nanašajo. Temu stališču je pritrdilo tudi Upravno sodišče v sodbi I U 1034/2009 z dne 26. 1. 2011 v obrazložitvi na strani 6, ki jo tožeča stranka v nadaljevanju citira. Sodišču glede na navedeno predlaga,

da izpodbijano odločbo odpravi in samo odloči tako, da pritožbo prosilca zaradi molka organa zavrže, oziroma podrejeno, da njegove zahteve za dostop do lastnih dokumentov zavrne kot neutemeljene ter da odloži izvršitev izpodbijanega akta do izdaje pravnomočne odločbe. Dodaja še, da je že v tožbi obširno obrazložila, zakaj gre v obravnavanem primeru za zlorabo pravice do informacij javnega značaja s strani , zloraba pravice pa ne sme uživati pravnega varstva in bi bila zato zaradi posega v pravno varnost z izvršitvijo izpodbijanega akta tožniku povzročena težko popravljiva škoda, s čimer so izpolnjeni pogoji za odložitev izvršitve izpodbijanega akta do pravnomočne odločbe. Namen vložene tožbe je namreč, da tožniku ne bi bilo treba izvršiti izpodbijane odločbe, ker ta ne temelji na pravno varovanih interesih in pomeni nepotrebno obremenjevanje tožnika kot zavezanca.

9. Tožena stranka v odgovoru na tožbo prereka vse tožbene navedbe kot neutemeljene in v celoti vztraja pri izpodbijani odločbi. Dodatno pojasnjuje, da je poleg 151. člena ZDT-1, ki sicer res v času izdaje izpodbijane odločbe še ni veljal, vendar v času vložitve odgovora na tožbo že velja, skoraj identično določbo o uporabi ZUP v zadevah državnotožilske uprave vseboval tudi 66.a člen Zakona o državnem tožilstvu, ki v zadevah državnotožilske uprave določa smiselno uporabo ZUP. Tožena stranka meni, da za tožečo stranko velja Uredba o pisarniškem poslovanju, vključno s 107. členom, po katerem organi ne morejo od prosilcev, ki zahtevo vložijo po elektronski pošti, zahtevati varnega elektronskega podpisa. Sodišču predlaga, da tožbo v celoti zavrne.
10. Tožeča stranka v pripravljalni vlogi z dne 13. 12. 2011 v celoti izrecno vztraja pri navedbah, podanih v tožbi ter dodatno v zvezi z navedbami tožene stranke v odgovoru na tožbo še navaja, da se ne strinja z navedbo tožene stranke, da je zlorabo pravice mogoče presojati le v vsakem primeru posebej, saj v primeru prosilca a tudi število vloženih zahtev za dostop do informacij javnega značaja kaže na zlorabo pravice. Zlorabljanje pravice pa je očitno tudi iz zasmehljivega odnosa prosilca do organa, na primer: „//... kaj za vraga so vam poslali...//“, pa tudi iz nekaterih poimenovanj posameznih zahtev, na primer okrajšava „TJŽDSMZK“, ki pomeni „ti je žal, da si me zaposlila kaj“. Nadalje tožeča stranka vztraja, da prikrivanje lastnih osebnih podatkov ni zahteva, ki bi izhajala iz veljavne pravne ureditve, saj se prosilcu na podlagi 6. člena ZDIJZ zavrne dostop do zahtevane informacije, če se zahteva nanaša na osebni podatek, katerega razkritje bi pomenilo kršitev varstva osebnih podatkov v skladu z zakonom, ki ureja varstvo osebnih podatkov, medtem ko ZVOP-1 nikjer ne prepoveduje posredovanja lastnih osebnih podatkov in tako pri pošiljanju lastnih osebnih podatkov ne more priti do kršitve varstva osebnih podatkov v skladu z ZVOP-1. Tožnik poudarja, da je tožena stranka pri pojasnjevanju namena ureditve dostopa do informacij javnega značaja (stran 3/5 odgovora na tožbo) in razlogov za prikritje lastnih osebnih podatkov (stran 4/5) sama s seboj prišla v nasprotje, ko

navaja, da se vloge za dostop do informacij javnega značaja lahko vlagajo tudi zato, da stranke (med drugim) ponovno pridobijo izgubljene ali uničene dokumente, pridobivajo gradiva za uveljavljanje svojih pravic v postopkih pred drugimi organi in podobno. Hkrati pa tožena stranka vztraja, da je potrebno v dokumentih, ki se jih posreduje prosilcu prekriti tudi njegove lastne osebne podatke, zato je za kateregakoli prosilca tako povsem nesmiselno pridobivati dokumente iz prej naštetih razlogov, saj so za različne postopke povsem neuporabni dokumenti s prikritimi osebnimi podatki. Glede obširnega pojasnjevanja tožene stranke, zakaj meni, da je tožeča stranka dolžna uporabljati ZUP in iz tega izvaja, zakaj naj bi za tožečo stranko veljala tudi Uredba o upravnem poslovanju, tožeča stranka poudarja, da nikoli ni navajala, da v postopku odločanja o dostopu do informacij javnega značaja ni dolžna uporabljati ZUP. Vztraja pa, da ni dolžna uporabljati Uredbe o upravnem poslovanju. Slednja v 2. odstavku 1. člena nedvoumno določa, da ta Uredba velja za organe državne uprave, uprave samoupravnih lokalnih skupnosti ter druge pravne in fizične osebe, kadar na podlagi javnih pooblastil opravljajo upravne naloge, če ni s to uredbo in z drugimi predpisi drugače določeno, vendar Državno tožilstvo ni nobeden izmed naštetih organov in tudi ne izvaja svojih nalog na podlagi javnega pooblastila, zato zanj ne velja Uredba o upravnem poslovanju. Vložnik zahteve za dostop do informacij javnega značaja bi tako pravno varstvo na podlagi ZDIJZ lahko uveljavljal le, če bi vlogo podpisal z varnim elektronskim podpisom s kvalificiranim potrdilom. Tožena stranka navaja tudi, da je tožeča stranka vlogo obravnavala in ji s tem priznala, da je primerna za obravnavo, kar absolutno drži, saj skladno s pravili o elektronskem poslovanju ne sme elektronski vlogi odreči veljave le zato, ker je v elektronski obliki. Tudi ZDIJZ pozna pisno in neformalno zahtevo in tožeča stranka je vlogo a vzela v obravnavo kot neformalno zahtevo. Na podlagi 4. odstavka 14. člena ZDIJZ pa neformalna zahteva ne šteje za vlogo v upravnem postopku v smislu zakona, ki ureja upravni postopek (ZUP). Zato tožeča stranka meni, da bi morala tožena stranka zahtevo za pravno varstvo, ki jo je vložil v konkretni zadevi, zavreči, saj neformalna zahteva ne uživa pravnega varstva.

11. Tožena stranka na navedbe tožeče stranke v pripravljalni vlogi z dne 13. 12. 2011 v danem roku ni vložila odgovora.
12. Sodišče je kot stranko z interesom v postopek pritegnilo tudi prosilca , mu je v odgovor posredovalo tožbo z dne 20. 10. 2011, odgovor tožene stranke na tožbo z dne 22. 11. 2011 in pripravljalno vlogo tožeče stranke z dne 13. 12. 2011, vendar imenovani prosilec svojega odgovora v danem roku ni vložil.

K točki 1 izreka:

13. Tožba je utemeljena.

14. Tožena stranka je odločala v ponovnem postopku na podlagi sodbe Upravnega sodišča I U 1043/2009 z dne 26. 1. 2011, s katero je sodišče tožbi ugodilo, tedaj izpodbijano odločbo tožene stranke (št. 0900-80/2009/6 z dne 20. 5. 2009) odpravilo in ji zadevo vrnilo v ponoven postopek na podlagi 3. točke 1. odstavka 64. člena ZUS-1. Med drugim je v svoji sodbi zapisalo, da je „izpodbijano odločbo že zaradi omenjenih kršitev pravil postopka, ki so bistvene, saj so vplivale na pravilnost odločitve, odpravilo in vrnilo zadevo toženi stranki v ponoven postopek, v katerem bo morala pri ponovnem odločanju upoštevati tako 3. odstavek 255. člena ZUP, kot tudi 213. člen ZUP, ki se nanaša na izrek odločbe ter skrbno paziti na to, da bo izrek upravnega akta v skladu z njeno obrazložitvijo ter da bo le-ta obsegala vse, kar mora v skladu z določili 1. do 6. točke 1. odstavka 214. člena ZUP, zlasti razložitev zahtevka stranke in njene navedbe o dejstvih (1. točka 1. odstavka 214. člena ZUP), kot tudi razloge, zaradi katerih ni bilo ugodeno kakšnemu zahtevku stranke (6. točka 1. odstavka 214. člena ZUP). Ker je bilo potrebno izpodbijano odločbo odpraviti že zaradi omenjenih kršitev, se sodišče do ostalih tožbenih navedb ni posebej opredeljevalo. Zaradi učinkovitega vodenja nadaljnjega postopka pa sodišče glede na predmet odločanja v konkretnem primeru, to je dostop prosilca do fotokopij njegovih lastnih vlog, vloženih pri tožeči stranki, kot informacij javnega značaja, lahko sledi stališču tožeče stranke, da s tem ni varovan namen zakonodajalca, kot je opredeljen v 2. členu ZDIJZ, zaradi katerega je bila vzpostavljena dolžnost posredovanja dokumentov s strani zavezancev za posredovanje informacij javnega značaja, saj je namen dostopa do informacij javnega značaja seznanjanje javnosti z delom organov oziroma zavezancev v smislu 1. odstavka 1. člena ZInfP. Prav tako se sodišče lahko strinja s tožečo stranko, da pričakovanje prosilca, da se mu kot informacija javnega značaja pošljejo njegove lastne vloge, nima zagotovljenega pravnega varstva v smislu anonimizacije njegovih osebnih podatkov po določenih ZVOP (zaradi izostanka pravnega interesa), kar v nasprotnem primeru privede do nepotrebnega obremenjevanja zavezancev (z zahtevami, kot v obravnavani zadevi, ki jim pravni red ne zagotavlja pravnega varstva zaradi izostanka pravnega interesa)“. V takem primeru namreč gre nedvomno za zlorabo pravice, ki ne more uživati pravnega varstva, saj pravni red tudi sicer ne dopušča uveljavljanja ali izvrševanja neke pravice v nasprotju z namenom, zaradi katerega jo postavlja pravni red (tako tudi Ustavno sodišče RS v sklepu U-I-413/98 z dne 25. 5. 2000, 10. odstavek).
15. Tožena stranka je v ponovnem postopku izdala sedaj izpodbijani dokončni upravni akt s pretežno enako odločitvijo in obrazložitvijo, le z razliko, da je glede 14 navedenih dokumentov (od skupnega števila 44 dokumentov) v ponovljenem postopku odločila s sklepom kot sestavnim delom istega upravnega akta, s katerim ga družijo skupen uvod in obrazložitev, četudi strukturiran, pa tudi pouk o pravnem sredstvu. To pa ne pomeni, da je njena odločitev, sprejeta v ponovnem postopku,

skladna s pravnim mnenjem sodišča glede uporabe materialnega prava in njegovimi stališči, ki se tičejo postopka, in sicer z določilom 4. odstavka 64. člena ZUS-1 v povezavi s 3. odstavkom 255. člena ZUP in 213. ter 214. členom ZUP. Po določbi 4. odstavka 64. člena ZUS-1 mora namreč pristojni organ, ko odloča v ponovljenem postopku po tem, ko je sodišče s sodbo odpravilo predhodno izdani upravni akt, nov upravni akt izdati v tridesetih dneh od dneva, ko je dobil sodbo oziroma v roku, ki ga določi sodišče; pri tem je vezan na pravno mnenje sodišča glede uporabe materialnega prava in na njegova stališča, ki se tičejo postopka.

16. Tožena stranka je z izpodbijanim upravnim aktom v ponovljenem postopku po citirani sodbi odločala o pritožbi zoper molk organa, ki jo je v delu, ki se nanaša na dokumente oziroma zahteve prosilca, naštete v 1. do 14. alineji 1. točke sklepa, zavrgla kot nedovoljeno, medtem ko odločitev o preostalem delu pritožbe izrek izpodbijane odločbe ne vsebuje, čeprav je izrek upravnega akta njegov najpomembnejši sestavni del, kajti le ta postane izvršljiv, dokončen in pravnomočen. Tožena stranka je v obravnavani zadevi v ponovljenem postopku po citirani sodbi odločila le o delu pritožbe (zaradi molka organa) medtem ko je izostala v njenem izreku izpodbijanega akta njena odločitev o preostalem delu pritožbe zaradi molka organa, sedaj tožeče stranke, za katero ostaja v konkretnem primeru sporno tudi materialno-pravno vprašanje uporabe določil 13., 14. in 18. člena ZDIJZ (v povezavi s 67. členom ZUP). Zato sodišče v tej zvezi opozarja na stališče, ki se je izoblikovalo v sodni praksi in med drugim izhaja iz pravnomočne sodbe I U 211/2010 z dne 21. 11. 2011, kot sledi: *„Samo če je podana pisna zahteva, ima prosilec pravno varstvo; če pa prosilec ne poda pisne zahteve, ampak poda le neformalno oziroma ustno zahtevo (14. člen ZDIJZ), se takšna neformalna zahteva ne šteje za vlogo v upravnem postopku (4. odstavek 14. člena ZDIJZ). Dejstvo, da tožeča stranka prizadete stranke ni posebej opozorila, da če ne bo podala pisne zahteve v smislu ZDIJZ in ZUP, ne bo imela pravnega varstva, ne more biti podlaga za razlago, da je prizadeta stranka upravičena do pravnega varstva kljub določilu 13. člena ZDIJZ. V primeru neformalne zahteve namreč ne gre za nepopolno in nerazumljivo vlogo v smislu 67. člena ZUP oziroma 18. člena ZDIJZ.“*
17. Na podlagi določila 4. odstavka 64. člena ZUS-1 je pristojni organ pri ponovnem odločanju v postopku pred izdajo novega upravnega akta na podlagi sodbe sodišča vezan na pravno mnenje sodišča glede uporabe materialnega prava, kot tudi na njegova stališča, ki se tičejo postopka. Tej zakonski zahtevi po presoji sodišča tožena stranka v obravnavanem primeru ni v celoti zadostila z izrekom, kot je oblikovan s sedaj izpodbijanim upravnim aktom, kot je predhodno povzet v tej sodbi pod točko 1. Izrek dokončnega posamičnega upravnega akta, četudi strukturiran, mora biti določen in jasen tako, da ne dopušča različnega tolmačenja, in v kolikor gre za združitev več zahtevkov v en postopek, mora pristojni organ o združitvi zadev v en postopek odločiti s sklepom v skladu s 3. odstavkom 130.

člena ZUP ter ga ustrezno obrazložiti. V konkretnem primeru pa izrek izpodbijanega upravnega akta v tem smislu ni jasen, saj ni razvidno, ali je tožena stranka pritožbi prosilca zaradi molka organa (ki jo je v delu zavrgla) ugodila v preostalem delu v celoti ali le v določenem delu, na kar bi bilo mogoče sklepati glede na besedilo 2. odstavka obrazložitve na strani 4 izpodbijanega akta („Zahteva je delno utemeljena.“), vendar iz izreka to ne izhaja. Zato sodišče ponovno ni moglo presojati pravilnosti odločitve tožene stranke in o tožbi odločiti po vsebini. Zato tudi ni posebej presojalo stališč, izraženih v tožbi.

18. Sodišče je tožbi ugodilo in iz navedenih razlogov izpodbijani upravni akt tožene stranke št. 090-80/2009/18 z dne 19. 9. 2011 odpravilo in zadevo vrnilo toženi stranki v ponoven postopek (3. točka 1. odstavka 64. člena ZUS-1). Tožena stranka je dolžna v roku 30 dni od prejema sodbe izdati nov upravni akt, pri tem pa je vezana na pravno mnenje sodišča in njegova stališča glede procesnega prava (4. odstavka 64. člena ZUS-1).

K točki 2 izreka:

19. Ker je sodišče tožbo zavrnilo, je moralo hkrati zavreči tudi zahtevo za izdajo začasne odredbe. Obstoj spornega pravnega razmerja je, med drugimi, namreč procesna predpostavka za izdajo predlagane začasne odredbe v skladu z določili 2. in 3. odstavka 32. člena ZUS-1. Zato v primeru, kot je obravnavani, če sodišče o tožbi (pravnomočno) odloči, mora zahtevo za izdajo začasne odredbe, če o njej še ni bilo odločeno, zavreči v skladu z 2. odstavkom 32. člena ZUS-1, po katerem se izvršitev izpodbijanega akta lahko odloži le do izdaje pravnomočne odločbe, saj (praviloma) upošteva določilo 1. odstavka 32. člena ZUS-1 tožba ne ovira izvršitve upravnega akta, zoper katerega je vložena, kolikor zakon ne določa drugače. Vendar prav za enakovrstne zadeve, kot je obravnavana zadeva v konkretnem primeru, velja določilo 3. odstavka 10. člena ZInfP, po katerem ima vložena tožba zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca suspenzivni učinek.

PRAVNI POUK:

Zoper to sodbo zoper izrek pod točko 1 pritožba ni dovoljena (2. odstavek 73. člena ZUS-1).

Zoper izrek pod točko 2 pa se lahko pritožba vloži v roku 3 dni od vročitve pisnega odpravka sodbe in sklepa. Pritožba se vloži priporočeno po pošti ali neposredno pri tem sodišču v zadostnem številu izvodov za sodišče in stranke.

Pritožba mora obsegati navedbo sodbe in sklepa, zoper katerega se vlaga, izjavo, da se sklep izpodbija v celoti ali v določenem delu, pritožbene razloge in podpis pritožnika (335. člen ZPP v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1).

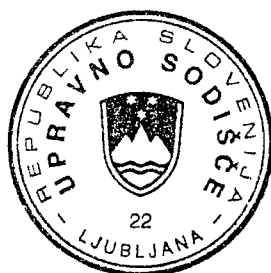
Če je pritožba nerazumljiva ali ne vsebuje vsega, kar je treba, da bi se lahko obravnavala, jo sodišče zavrže, ne da bi pozivalo vložnika, naj jo popravi ali dopolni

(336. člen ZPP v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1).

Pritožbo se lahko vloži le po osebi, ki je opravila pravniški državni izpit (drugi odstavek 22. člena ZUS-1), sicer sodišče pritožbo kot nedovoljeno zavrže (smiselno drugi odstavek 89. člena ZPP v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1).

Ob vložitvi pritožbe mora biti plačana sodna taksa. Če sodna taksa ni plačana niti v roku, ki ga določi sodišče v nalogu za njeno plačilo in tudi niso podani pogoji za oprostitev, odlog ali obročno plačilo sodnih taks, se šteje, da je pritožba umaknjena (tretji odstavek 105. a člena ZPP v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1).

Ljubljana, 12. december 2012

Predsednica senata:

Agata Zavašnik, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom
Podpis pristojne sodne osebe: